

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 80/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času v Ústave na výkon väzby a trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Kolenčíkom, Družstevná 30, Šaľa, proti postupu a rozsudku Okresného súdu Trnava č. k 34 Tk 1/2016 z 15. januára 2018, ako aj uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 6 To 57/2018 zo 4. septembra 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) č. k 34 Tk 1/2016 z 15. januára 2018 (ďalej aj „napadnutý postup a rozsudok okresného súdu“), ako aj uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 To 57/2018 zo 4. septembra 2018 (ďalej aj „napadnutý postup a uznesenie krajského súdu“). Sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a prikázal krajskému súdu, aby vo veci ďalej konal a rozhodol. Ďalej sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd mu priznal finančné zadost'učinenie v sume 30 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy dvoch osôb podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. c) a e) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona. Za uvedené skutky bol odsúdený na trest odňatia slobody na doživotie.

4. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, ktoré krajský súd napadnutým uznesením zamietol.

5. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku uznesením č. k. 2 Tdo 41/2021 z 21. septembra 2021. Toto uznesenie ústavnou sťažnosťou sťažovateľ nenapáda.

6. V predmetnom uznesení najvyšší súd okrem iného uvádza:

6.1. *«Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté. Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.»*

6.2. *„... dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa...“.*

6.3. *„... § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. K uvedeným dovolacím námietkam obvineného je potrebné uviesť, že nejde o námietky vzťahujúce sa k porušeniu práva obvineného na obhajobu, ale ide o námietky skutkové, teda námietky týkajúce sa posudzovania správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu, ktorými sa však v rámci dovolania podaného obvineným dovolací súd s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku nemôže zaoberať v zmysle ich preskúmavania. Správnosť a úplnosť zisteného skutku totiž dovolací súd pri dovolaní podanom obvineným nemôže s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Trestného poriadku skúmať a meniť...“.*

6.4. *„... Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nepoužitie poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. 1) Trestného zákona konajúcimi súdmi napriek jeho vyhláseniu o vine vo vzťahu k skutku pod bodom 2) obžaloby. Vo vzťahu k tejto dovolacej námietke dáva najvyšší súd do pozornosti, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku môže napĺňať len nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie hmotnoprávneho ustanovenia, nie jeho nesprávne nepoužitie...“.*

7. Sťažovateľ uvádza, že doručením tohto uznesenia 11. novembra 2021 začala 12. novembra 2021 sťažovateľovi plynúť lehota uvedená v „§ 53 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z.“ na podanie ústavnej sťažnosti (právny zástupca uvádza však už neplatný zákon, pozn.).

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Proti napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej vznáša viaceré námietky, avšak konkrétnejšie iba proti postupu a napadnutému rozsudku okresného súdu, ktoré možno zhrnúť takto:

a) Nesúhlasí so zisteným skutkovým stavom a s právnou kvalifikáciou konania pred súdom prvého stupňa a odvolacieho súdu, ktorý sa iba v celom rozsahu stotožnil s postupom a rozhodnutím súdu prvého stupňa na s. 29, že sa mal skutku v prípade prvej vraždy (staršej ženy) dopustiť práve on. Vyplývalo to z jeho objektívnej prítomnosti na mieste činu a zmiešaných krvných stôp s profilom DNA poškodenej a jeho profilom DNA.

b) Nesúhlasí s tvrdeniami okresného súdu na s. 23 napadnutého rozsudku, pretože bez pochybností sa nepreukázala jeho prítomnosť na mieste činu v čase vraždy. Vznik krvných stôp na mieste činu nie je možné objektívne časovo rozlíšiť a krvné stopy na mieste činu vznikli už deň pred vraždou a k ich zmiešaniu došlo postupne, keď si do hubky na riad utrel svoju krv zo zranenia vzniknutého pri pomoci poškodenej deň alebo dva dni pred vraždou. Takéto časové rozlíšenie vzniku krvných stôp prvostupňový súd vôbec neskúmal, a preto zásadným spôsobom porušil jeho právo na spravodlivý proces. Pri vyhodnocovaní dôkazov mal tiež okresný súd vychádzať zo zásady „*in dubio pro reo*“, teda v pochybnostiach v prospech sťažovateľa.

c) Sťažovateľ na svoju obhajobu uviedol, že na mieste činu bol 14. 1. 2015, resp. 15. 1. 2015, keď ho poškodená vpustila do bytu, pretože ho dobre poznala, a to na ten účel, že jej priniesol „*krajčírsku robotu*“. Súd prvého stupňa však konštatoval, že jeho obhajoba v tomto smere neobstojí, lebo táto výpoveď bola údajne „*jednoznačne*“ vyvrátená svedeckými výpoveďami viacerých svedkýň, podľa ktorých poškodená vždy opravovala veci doma výlučne sama.

d) Uvedené tvrdenie súdu však v žiadnom prípade podľa sťažovateľa nepreukazuje to, že ho poškodená nemohla do svojho bytu naozaj vpustiť. Obaja sa poznali, zrejme mala veľa práce a on sa ponúkol, že jej pomôže, čo však už súd ďalej neskúmal. Uvedení svedkovia pritom nemohli na vlastné oči vidieť a poznať každú osobu, ktorá prišla k poškodenej, ani to, či ho naozaj v inkriminovanom čase vpustila do bytu alebo nie. Podľa názoru okresného súdu prítomnosť sťažovateľa na mieste činu v čase smrti poškodenej bola preukázaná tiež výpoveďou svedka [REDACTED], lebo ho údajne sám zaviedol na miesto činu.

e) V prípade svedka [REDACTED] prihliadol súd na jeho výpoveď iba z prípravného konania, pretože jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní nepovažoval za dôveryhodnú. V danom prípade preto došlo k porušeniu § 278 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého súd môže pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli na hlavnom pojednávaní prebraté, a opierať sa môže len o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané (na tento argument dal relevantné

vyjadrenie krajský súd na s. 4, keď sa oprel o výpovede iných svedkov [REDACTED] a [REDACTED] už na hlavnom pojednávaní, pozn.).

f) Motívom vraždy mal byť majetkový prospech, ktorým chcel sťažovateľ získať prisvojením si hodnotných vecí poškodenej, ktoré by neskôr predal a zabezpečil si tak peňažné prostriedky na nákup drog a na kartové hry o peniaze. Takisto okresný súd nesprávne vyhodnotil svedecké výpovede jeho spoluhráčov v kartách – svedkov [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], ktorí svorne potvrdili, že kartové hry hrávali spolu so sťažovateľom nie tak často, aby tieto prostriedky mal použiť na kartové hry. Pokiaľ ide o motív konania sťažovateľa, súd prvého stupňa bol toho názoru, že sťažovateľ vyhľadával osamote žijúce staršie osoby, ktoré by mohli disponovať finančnou hotovosťou, ku ktorej by sa mohol bezpráčne dostať na úkor života alebo zdravia týchto osôb. Tento názor odvodil iba od tej skutočnosti, že sa priznal k skutku v bode II obžaloby. Sťažovateľ poukazuje na to, že v čase pred skutkom až do jeho zadržania bol živnostníkom, riadne si zarábala na svoje živobytie, mal dostatok peňazí a nebol odkázaný na zisťný motív takého ohavného konania. Súd prvého stupňa nevykonal vôbec žiadne dokazovanie v tomto smere, aby jednoznačne bolo preukázané, že by si mal kupovať drogy, za aké finančné sumy a prípadne od koho.

g) Sťažovateľ cituje z odôvodnenia rozsudku na s. 31, v ktorom okresný súd dáva do pozornosti aj *modus operandi* oboch vražd, keď na telách oboch poškodených boli zistené poranenia, ktoré vznikli účinkom plochého, pevného predmetu s reznou hranou, teda napr. noža. Znaleckým skúmaním sa preukázalo, že poškodená bola zasiahnutá viacerými reznými a bodno-reznými ranami na krku, jednou takouto ranou na čele a dvomi takýmito ranami na pravom pleci. Súd prvého stupňa to pripisoval tej skutočnosti, že tu išlo o fyzicky slabšiu obeť – poškodenú. V prípade poškodeného bolo zasa znaleckým skúmaním preukázané, že tento mal spolu 49 takýchto rán, teda tu mohlo ísť aj o vzájomný súboj medzi sťažovateľom a poškodeným. Sťažovateľ uvádza, že v prípade vraždy poškodeného *modus operandi* sa tu zhoduje iba v použití nástroja na dokonanie oboch skutkov, teda noža, ale smrť poškodenej bola spôsobená podstatne menej ranami na jej tele (zopár na krku, jedna na čele a dve na pravom pleci), ako smrť poškodeného (49 rán), čo absolútne jednoznačne preukazuje tú skutočnosť, že vraždu poškodenej spáchala úplne iná osoba. V prípade vraždy poškodeného konal v afekte, teda v návale veľkých a nekontrolovaných emócií. Takisto sa nepodarilo preukázať, že z bytu poškodenej boli vôbec nejaké veci odcudzené, a ani to, akej boli hodnoty. Táto skutočnosť svedčí o opätovnom pochybení súdu prvého stupňa. Súčasne sťažovateľ spochybňuje závery znaleckých posudkov, ktoré sú veľmi protichodné a ich výsledky okresný súd dostatočne neskúmal. Priznaním sa k spáchaniu skutku podľa bodu II obžaloby bola naplnená podmienka poľahčujúcej okolnosti, čo však súd nezohľadnil pri rozhodovaní o treste v prospech sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Predmetom ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu.

10. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chránenie občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 272/09).

11. Ústavný súd akcentuje, že má obmedzený rozsah právomoci preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov (v tejto veci Trestného zákona a Trestného poriadku) viedli k rozhodnutiu vo veci samej. Inými slovami, ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 19/02) a ani osobitnou preskúmanou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov. K tomu zdôrazňuje, že nepatrí do jeho právomoci zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94), ani otázkou právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného konania, o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00).

III.1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu:

12. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu je potrebné poznamenať, že celá argumentácia sťažovateľa je v podstate zhrnutá do jeho námietok vymedzených v bode 5 písm. a) až g).

13. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pritom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

14. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám v konkrétnom prípade je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

15. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

16. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému rozsudku riadny opravný prostriedok odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, ktorý v prípade zistenia zásahu súdu prvého stupňa do základných práv alebo slobôd sťažovateľa (či už svojím rozhodnutím alebo postupom) bol zároveň povinný týmto právam alebo slobodám poskytnúť ochranu.

17. Na základe toho ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu ku okresnému súdu nemá v zásade právomoc konať o námietkach sťažovateľa (ktoré vzniesol už v odvolaní), pretože mu v tom bráni princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

18. Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Keďže sťažovateľ právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho práv vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu, vyčerpal, ústavný súd sa meritórne nemohol zaoberať touto časťou ústavnej sťažnosti, ale túto pri predbežnom prerokovaní podľa zásady *ratio temporis* odmietol z dôvodu, že na prerokovanie tejto časti nemá právomoc podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods.1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

19. Článok 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

20. Ústavný súd konštatuje, že konkrétne dôvody smerujúce proti napadnutému uzneseniu krajského súdu v ústavnej sťažnosti úplne absentujú a sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, v nej neuvádza žiadnu prínosnú argumentáciu, ktorou by z ústavnoprávneho hľadiska namietal porušenie svojich konkrétnych práv garantovaných ústavou právnymi závermi krajského súdu. Odôvodnenie návrhu je podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom ustanovenou podmienkou konania pred ústavným súdom a je jednou z esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti.

21. Ústavnému prieskumu sťažovateľom napadnutého uznesenia krajského súdu tak bráni argumentačná nedostatočnosť ústavnej sťažnosti, v ktorej absentujú elementárne indície svedčiace o opodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti. Pri úvahe o možnosti vyzvať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti ústavný súd vychádzal z týchto premís:

21.1. Z ustanovenia § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyplýva, že tento na druhej báze exaktne identifikuje návrhy na začatie konania, na odstránenie odstrániteľných nedostatkov, ktorých môže ústavný súd navrhovateľa vyzvať a určiť mu na to lehotu. Označené ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, avšak nie samotnej podstaty návrhu (m. m. I. ÚS 155/2019). Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na jeho kľúčovú povahu.

21.2. Vzhľadom na skutočnosť, že nesplnenie zákonom ustanovenej náležitosti malo takú povahu, že odstránenie tohto nedostatku ústavnej sťažnosti by si zo strany ústavného súdu vyžadovalo podrobnú výzvu, resp. poučenie advokáta sťažovateľa, pričom touto výzvou, resp. poučením by ústavný súd fakticky nahradzoval úkon právnej služby, ktorý je povinný vykonať advokát, ako aj vzhľadom na existenciu ďalšieho dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ústavný súd sťažovateľa, resp. jeho advokáta nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti.

21.3. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu mohol podať sťažovateľ dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ dovolanie podal, pričom uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku. Najvyšší súd po preskúmaní naplnenia uplatneného dovolacieho dôvodu uznesením č. k. 2 Tdo 41/2021 z 21. septembra 2021 dovolanie odmietol, pretože nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, pretože argumentácia uplatnená v ústavnej sťažnosti je totožná s argumentáciou uvedenou v dovolaní. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti mal možnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

22. Ústavný súd z uvedených dôvodov na odstránenie väd ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyzval. Keďže však predmetná ústavná sťažnosť v predloženej podobe v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovujú ústava a zákon o ústavnom súde vo vzťahu k postupu a uzneseniu krajského súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu